

finder Anledning til at sige til det ærede Medlem, at den Overlegenhed, han bærer til Skue, staar daarligt til de mange Erklæringer om, at han ønsker Samarbejde med det Parti, paa hvis Vegne jeg ved denne Lejlighed som ogsaa ved andre har ført Ordet. Maaske jeg ved denne Lejlighed bør tilføje, at der er heller ikke mange, der tro, at disse kønne Ord have overordentlig meget at betyde, Troen derpaa har ikke været stærk siden i Foraaret, og ved hvad der er passeret siden Oktober, er den bleven det om mulig endnu mindre. Dette er, hvad jeg ønskede at sige til det ærede Medlem i Anledning af hans Optræden forleden og i Gaar. Dermed skal jeg gaa over til den Sag, der ligger for.

Jeg sagde i Gaar, at der naturligvis ud fra min Opfattelse ikke var Grund til at modsætte sig denne Sag af andre Hensyn end de politiske. Dermed mener jeg selvfølgelig dette, at de saglige Hensyn, der tale for Gennemførelsen, ere saa overvejende i Forhold til de saglige Indvendinger, der kunne gøres imod det, at man maa sige ud fra et sagligt Standpunkt, uberørt af politisk Hensyntagen, at man maa støtte det foreliggende Forslag. Jeg har aldrig ment, det kunde ikke falde mig ind at mene, som det er lagt mig i Munden, at der ikke kan rejses saglige Indvendinger, jo, det kan der sikkert nok. Jeg gad se det Forslag, mod hvilket der ikke kan rejses saglige Indvendinger. Men det, at man kan rejse saglige Indvendinger, er ikke det samme, som at man af saglige Grunde maa komme til det Resultat, at man maa modsætte sig den hele Sags Gennemførelse. De ærede Medlemmer maa skelne imellem, at der kan rejses saglige Indvendinger angaaende Detailler, og saa, at de saglige Indvendinger skulde være saa overvejende, at man maa sige: dette Forslag kan jeg paa ingen mulig Maade give min Stemme. For det Partis Vedkommende, paa hvis Vegne jeg taler, ere baade saglige og politiske Hensyn saa stærke, at vi sige, det er fuldt ud forsvarligt at gennemføre denne Sag. Det er Stillingen for vort Vedkommende. Idet jeg holdt det fast, at de saglige Grunde, der tale for Forslaget, ere saa overvejende, at vi maa mene, at de saglige Indvendinger maa forsvinde der overfor, sagde jeg, at naar man stiller sig mod dette Forslag, altsaa rejser afgørende Modstand derimod, ikke indskrænker sig til saglige Indvendinger hist og her, saa maa det begrundes politisk. Det er min Opfattelse, og den

holder jeg fast paa, og de Forhandlinger, der ere foregaaede i de to foregaaende Møder, bekræfte det ogsaa fuldt ud.

Jeg nævnte to politiske Linier, ad hvilke man kunde naa til Modstand mod dette Forslag. Den ene var, at man ikke vil have med dette Forslag at gøre, før Forsvarskommissionens Betænkning foreligger. Det er en politisk Grund, det er et Standpunkt, man kan tage. Jeg nævnedes det som den ene politiske Linie. Det ærede Medlem vil, naar man læser mine Ord i Rigsdagstidende, se, at jeg har skelnet mellem to politiske Linier, det er Meningen, selv om jeg ikke har brugt de samme Ord. Han vil derefter Sandheden tro bekræfte det. Det var den ene politiske Linie, at man er imod Forslaget af Hensyn til, at Forsvarskommissionens Betænkning endnu ikke foreligger, og at man vil have den til at foreligge, forinden man skrider til denne Lønningsforhøjelse.

Den anden politiske Linie, ad hvilken man naar frem til Modstand mod dette Forslag, er den, at man vil bekæmpe eller genere Ministeriet. Jeg trak disse to Linier op. Det ærede Medlem fandt paa Forhaand, at jeg derved havde sigtet ham for, at han absolut stod paa den sidste Linie. Det har jeg ikke beskyldt ham for paa Forhaand, men jeg skal ærlig sige, at da han var færdig med sit Foredrag, nærede jeg ikke Tvivl om, at han netop var ude paa den sidste. Det ærede Medlem kunde, om han havde villet, paastaa, at det, som jeg kalder den første politiske Linie, er en saglig Linie, og det kunde vi disputere om frem og tilbage. Denne Disput, som vi kunde have ført i al Venskabelighed, for saa vidt det ærede Medlem kunde bekvempe sig til at optræde lidt mindre brøsig og overlegen over for mig, kunde have været interessant, men nu skal jeg ikke opfordre til at komme ind paa den Disput, idet det er mig ganske klart, at det ærede Medlem staar ovre paa den anden politiske Linie. Det ærede Medlem holder sig til Forsvarskommissionen. Maa jeg derom i al Almindelighed sige en Ting, kort og godt. Det er da det, at Forsvarskommissionens Skrivelse kan ikke paabe- raabes af nogen hverken for eller imod det foreliggende Lovforslag. Det er Forholdet, dette og intet andet, og jeg har heller ikke paaberaabt mig Forsvarskommissionens Skrivelse for dette Forslag. Men jeg har paa Forhaand villet imødegaa en Betragtning, som er kommen stærkt frem i Debatten baade i Pressen og paa Møder forud for denne Sags Behandling,